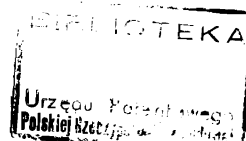

5 grudnia 1929 r.

H01B 17/02

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 10825.

Kl. 21 c 13.

Brown, Boveri & Cie, Aktiengesellschaft
(Mannheim, Niemcy).

Izolator wiszący.

Zgłoszono 7 lipca 1927 r.

Udzielono 29 lipca 1929 r.

Pierwszeństwo: 29 lipca 1926 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy izolatora wiszącego ze sworzniem do zawieszania podpartym zapomocą ciał podporowych, które są umieszczone pomiędzy głowicą sworznia a odpowiednią ścianką wydrążenia izolatora.

Wynalazek posiada następujące zalety.

Obciążenie na złom teoretyczne i faktyczne obciążenie na złom izolatorów zgadzają się zasadniczo.

Ciała podporowe nie mogą zmieniać swego normalnego położenia, nawet pod działaniem dużych obciążeń.

Składowa ciśnienia promieniowego na ciało izolatora, powstająca wskutek ukośnego położenia ciał podporowych, pozostaje bez zmiany.

Zapobiega się powstawaniu obciążenia dźwigni kolankowej pomiędzy ciałem podporowym a izolatorem, przyczem sworzeń ciągowy dostarcza siłę napędową.

Dla osiągnięcia powyższych wartości, izolator winien posiadać następujące momenty techniczne.

Ciała podporowe, naciągnięte pomiędzy głowicą izolatora a odpowiednią powierzchnią podporową wydrążenia izolatora, są zaopatrzone w osobne części uchwytywne, które są prowadzone temi powierzchniami podporowymi nazewnątrz i które pozwalają na uchwyt ciał podporowych, na nieruchome ich ułożenie oraz na należyte położenie podporowe. Pomiędzy sworzniami izolatora

a ciałami podporowymi, albo uchwytami, umieszczone jest ciało zapadkowe, które ze swej strony zabezpiecza prawidłowe położenie uchwytu, a tem samem i położenie ciał podporowych.

Ciała podporowe są praktycznie wykonane w kształcie złożonego pierścienia, względnie tulei, w ścianie którego przewidziane są nieprzechodzące całkowicie nawylot otwory szczelinowe.

Dla wyjaśnienia istoty wynalazku, na rysunku przedstawiony jest jego przykład wykonania.

Fig. 1 przedstawia izolator częściowo w przekroju pionowym, a częściowo w widoku z przodu,

fig. 2 przedstawia części podporowe z uchwytem częściowo w przekroju podłużnym i częściowo w widoku z przodu,

fig. 3 przedstawia tuleję zapadkową w widoku podług fig. 2, fig. 4 przedstawia wiszący sworznię izolatora.

Kadłub izolatora a posiada w zwykły sposób wykonane wydrążenie b z rozszerzeniem b^1 na górnym końcu dla umieszczenia głowicy c^1 sworzni wiszącego c . Skośna, pierścieniowo biegnąca, powierzchnia podporowa rozszerzenia b^1 wydrążenia b izolatora oznaczona jest literą b^2 . Pomiedzy głowicą c^1 sworzni i powierzchnią podporową b^2 włączone są części podporowe d^2, d^3 , które zapomocą pierścieniowej części d na górnym końcu tworzą złożone ciało pierścieniowe ze skośną dolną powierzchnią podporową 2 i górną zaokrągloną powierzchnią podporową 3, która zaczepia o wkłnięcie 4 głowicy c^1 sworzni.

Na poszczególnych częściach podporowych znajdują się uchwyty w kształcie pręta e , które posiadają taką długość, że dochodzą do dolnego końca wydrążenia b izolatora i są tam dostępne.

Części podporowe i ich uchwyty są praktycznie wykonane początkowo w kształcie zamkniętej tulei, a następnie o-

trzymują swój szczególny kształt przez wykonanie otworów szczelinowych 5, prowadzących do części pierścieniowej d (fig. 2).

Ta część tulejkowa z otworem szczelinowym zostaje nasuwana na sworznię c , przy czem głowice c^1, c^2 sworzni wychodzą poza tę tuleję. Zapomocą nadania odpowiednich wymiarów w komorze pośredniej, znajdującej się pomiędzy uchwytami e i sworzniem c (fig. 2 i 4), skierowane ukośnie części podporowe d^2 i d^3 mogą być poruszane na tyle do wewnątrz zapomocą prowadzących do sworzni c uchwytów e , że miejsca 6 części podporowych, występujące możliwie jak najdalej, znajdują się wewnątrz średnicy wydrążenia b izolatora, dzięki czemu klocek wraz z tuleją mogą być wsunięte do wydrążenia b .

Stosunkowo długie uchwyty e ułatwiają wahania się wewnętrzne części podporowych i ich wprowadzanie do wydrążenia b izolatora. Kiedy głowica sworzni c^1 zaczepia o część podporową z rozszerzonym wydrążeniem b^1 , wówczas ciała podporowe są rozpierane i zostają osadzone skośnymi powierzchniami podporowymi 2, przy zastosowaniu elastycznej podkładki 7, na odpowiednich powierzchniach podporowych b^2 izolatora. Uchwyty e przypadają przytem dokładnie przy wewnętrznej ścianie wydrążenia b izolatora.

Pod działaniem dużych sił pociągowych, powstających na klocku, części podporowe 7 nie mogą się więcej rozciągać, lecz pozostają w położeniu, jakie zostało im nadane początkowo. Tem samem zostaje osiągnięty zasadniczy warunek, z tych jakie były wymienione na początku niniejszego opisu.

Ażeby uchwyt e mógł pozostawać w swem prawidłowem położeniu, przewidziana jest osobna, składająca się z dwóch części, tuleja zapadkowa f , którą umieszcza się pomiędzy zupełnie proste początkowo uchwyty e i która zostaje trzonem c sworzni wsunięta do położenia, unaocznionego

na fig. 1. Uchwyty e nie mogą zmieniać swego położenia, wskutek czego to podporowe położenie ciał podporowych zostaje ostatecznie utwierdzone. Dolny koniec e^1 uchwytów e obiega w danym przypadku dookoła dolną krawędź e^2 (fig. 1) tulei zaryglowującej e , dzięki czemu zostaje ona również zabezpieczona od przesunięć.

Pomiędzy głowicą c^1 sworznia i kadłubem a izolatora umieszczona jest elastyczna podkładka 8.

Ciała podporowe d^2 , d^3 , d^4 mogą stanowić samodzielne części, które składa się oddzielnie, grupując je naokoło klocka. Utwierdzenie położenia ciała podporowego wraz z ich uchwytami e może być dokonywane również i zapomocą dowolnych innych środków.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Izolator wiszący z podpieranym sworzniem do zawieszania zapomocą ciał podporowych, umieszczonych pomiędzy głowicą sworznia a przynależną ścianką wydrążenia izolatora, znamienny tem, że ciała podporowe (d^2 , d^3) zaopatrzone są w osobne uchwyty (e), które od miejsca osadzenia (b^2) tych ciał podporowych docho-

dzą do wydrążenia izolatora na taką odległość, iż ciała podporowe mogą być osadzone zapomocą tych uchwytów, oraz doprowadzane do swego prawidłowego położenia i w niem utrzymywane.

2. Odmiana wykonania izolatora według zastrz. 1, znamienna tem, że ciała podporowe tworzą stożkowaty pierścień o ściance szczelinowej i posiadają na swych krawędziach, należących do swobodnych końców szczelin, pręty uchwytowe (e).

3. Odmiana wykonania izolatora według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że pomiędzy ciałami podporowymi, lub ich uchwytami a trzonem (c) sworznia umieszczone są ciała zapadkowe (f), które zaryglowują uchwyty i ciała podporowe w ich prawidłowym położeniu.

4. Odmiana wykonania według zastrz. 1 — 3, znamienna tem, że pręty uchwytowe (e) otaczają swemi swobodnemi końcami dolny brzeg (e) tulei zapadkowej i zamocowują ją w położeniu zapadkowym.

Brown, Boveri & Cie,
Aktiengesellschaft.

Zastępca: K. Czempiński,
rzecznik patentowy.

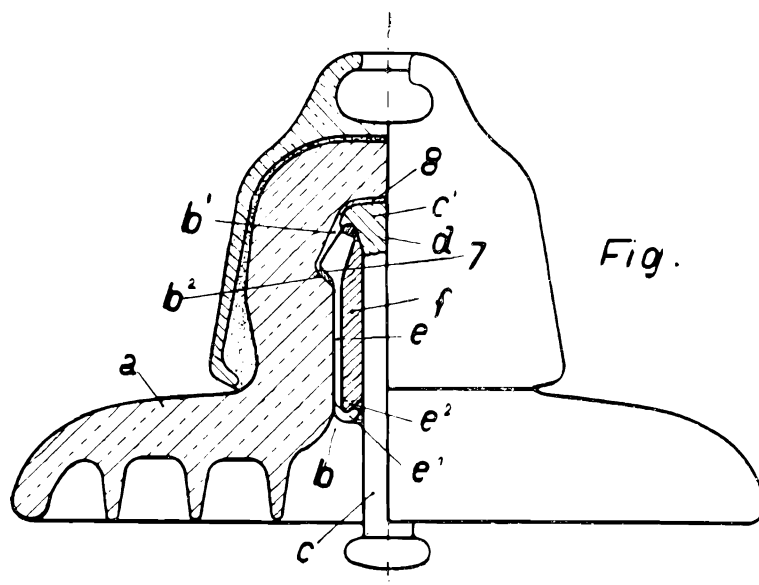

Fig. 4

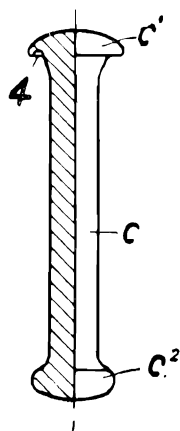

Fig. 3

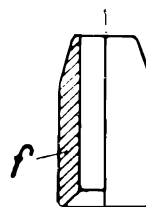

Fig. 2

